

Чарлс Буковски
ПОШТА

БИБЛИОТЕКА – APC МАГНА

За Издавачот
Филип Димевски

Уредник
Наталиа Лукомска

Наслов на оригиналот
Charles Bukowski, POST OFFICE

Copyright©Charles Bukowski, Post Office

Превод од англиски јазик
Горан Јаневски

Јазична редакција
Филип Димевски

Компјутерска обработка
БЕГЕМОТ

Ликовно уредување
Бојан Димитријевиќ

© Сите права на изданието ги има – БЕГЕМОТ ДООЕЛ
Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на
целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено
одобрение од издавачот.

Чарлс Буковски

ПОШТА

**Управник
Мемо**

**Поштенска служба на Соединетите
Американски Држави 1 јануари 1970
Лос Анџелес, Калифорнија 742**

ЕТИЧКИ КОДЕКС

На сите вработени им обрнуваме внимание на Етичкиот кодекс на поштенските службеници, наведен во Глава 742 од Поштенскиот правилник, и на однесувањето на вработените нагласено во Глава 744 од Поштенскиот правилник.

Поштенските службеници со текот на годините воспоставиле убава традиција на предано служење на нацијата, ненадминато од другите групи. Секој службеник треба да биде многу горд на оваа традиција на преданост на службата. Сите ние треба да се стремиме со постојаното напредување на Поштенската служба да допринесеме на опитото добро. Сите поштенски работници мораат да бидат со непоколеблив интегритет и со потполна преданост на опитото добро. Од поштенските работници се очекува да поседуваат најмногу морални принципи и да ги почитуваат законите на Соединетите Американски Држави и правилата на Поштенската служба. Не се бара само морално однесување, туку и функционерите и работниците мораат да бидат подготвени да ги одбегнуваат дејствијата со коишто би можеле да

го спречат исполнувањето на поштенските обврски. Зададените должности мораат да се исполнуваат совесно и ефикасно. Поштенската служба поседува привилегија на дневно комуницирање со повеќето припадници на Нацијата и таа е, на многу начини, нивна непосредна врска со Сојузната влада. Тоа е посебна прилика и одговорност на секој поштенски службеник да се однесува со гордост и достоинство вредно на довербата на јавноста; овозможувајќи чест и углед на Поштенската служба и целокупната Сојузна влада.

Се молат сите службеници да ја прочитаат Главата 742 од Поштенскиот правилник, Основните норми на моралното однесување, личното однесување на службеникот, Ограничување на политичките активности итн.

Управник

I

1

Сè започна како грешка. Еднаш, за време на Божиќ, дознав од еден пијаница од ридот, кој го изведуваше тој трик секоја година дека, мајку му, ќе вработат речиси било кого, така што отидов и следното што го дознав беше дека влечкам некоја кожна торба и дека пешачам и безделничам. Каква работа, си мислев. Опуштено! Ти даваат само да обиколиш агол или два, а ако успееш тоа да го завршиш редовниот поштар ти дава за уште еден или се враќаш надзорникот да ти даде уште, но ни тука немаше никакво брзање, полека ги пикаш божиќните честитки во сандачињата.

Мислам дека тоа беше вториот ден откако започнав да работам како божиќен привремен работник кога излезе една кобила и почна да оди околу мене додека ги врачував писмата. Под огромно го подразбирам тоа дека нејзиниот газ беше огромен и дека нејзините цицки беа огромни и дека беше огромна на сите вистински места. Изгледаше по малку луда, но јас само го гледав нејзиното тело и не ми беше гајле.

Таа зборуваше и зборуваше и зборуваше. Потоа ѝ излета. Нејзинот маж бил офицер на некој далечен

остров и таа, ете, била осамена и живеела во некоја куќичка одзади, сосема сама.

„Во која куќичка?“ , прашав.

Ми ја напиша адресата на парче хартија.

„И јас сум осамен“ , реков, „ќе навратам вечер и ќе поразговараме.“

Имав една риба, но таа доаѓаше и заминуваше, така што бев прилично осамен. Бев осамен за тој огромен газ кој стоеше покрај мене.

„Во ред“ , рече, „се гледаме вечер.“

Беше сосема добра, добро се ебеше, но како и кај сите ебачици престана да ме интересира по третата или четвртата ноќ, па веќе не одев кај неа.

Но, не можев да престанам да размислувам; боже, тие поштари само уфрлуваат писма во сандачињата и клечаат. Ова е работа за мене, о да да да.

2

И така полагав испит и положив, полагав физичко, поминав, и ете ме – резервен поштар. Започна лесно. Ме испратија во поштенскиот центар Западен Ејвон и беше исто како за Божиќ, само што не клечах. Секој ден очекував клечање, но ништо од тоа. Единствено што надзорникот беше мирен, така што се шеткав наоколу обиколувајќи таму-ваму по некој кварт. Немав дури ни униформа, само капа. Го носев своето секојдневно одело. Начинот на којшто мојата риба Бети и јас пиевме тешко дека оставаше пари за облека.

Потоа ме префрлија во поштенскиот центар Оукфорд. Таму надзорникот беше еден силеција по име Џонстоун. Им беше потребна помош, а сфатив и зошто. Џонстоун сакаше да носи црвени кошули – што значеше опасност и крв. Бевме седуммина резервни – Том Мото, Ник Пелигрини, Херман Стратфорд, Роузи

Андерсон, Боби Хансен, Харолд Вајли и јас, Хенри Кинаски. Појавувањето на должност беше во пет наутро, а јас бев единствениот пијаница. Секогаш пиев до после полноќ, а наутро во пет седевме и чекавме да почнеме да работиме, чекавме некој редовен да јави дека е болен. Редовните секогаш се јавуваа ако врнеше дожд, или за време на топлотен бран, или ден по некој празник, кога товарот на поштата беше двоен.

Имаше 40 или 50 реони, секој од нив сосема различен, така што ниеден не можеш да го запознаеш како што треба, а поштата мораше до осум часот да се насочи и подготви за испраќање со камиони, затоа што Џонстоун не признаваше никакво оправдување. Резервните ги насочуваа списанијата по уличните ќошиња, заминуваа без ручек и умираа на улиците. Џонстоун нè пушташе да ги средуваме пратките 30 минути подоцна – вртејќи се со столчето во својата црвена кошула – „Кинаски на реон 539!“ Тргнувавме по половина час со задоцнување, а сепак од нас се очекуваше да ја разделиме цела пошта и да се вратиме на време. Еднаш или двапати неделно, веќе сосема истоштени, измалтретирани и избани, моравме да одиме на ноќна смена, а таму распоредот беше невозможен – камионот не можеше толку брзо да вози. Во првиот круг мораш да пропуштиш четири-пет кутии така што во следниот да бидат претрупани, а ти целиот облиен со пот смрдиш и ја пикаш поштата во вреќите. Бев сосем заебан. Џонстоун се погрижи за тоа.

3

Резервните, покорувајќи се на неговите невозможни наредби, самите го создадоа таквиот Џонстоун. Не можев да сфатам како на човек со толку очигледна суровост може да му се дозволи да работи на такво

место. На редовните баш им беше гајле, синдикалецот беше безвреден, па во слободните денови составив извештај од триесет страници и му испратив еден примерок на Џонстоун, а вториот го однесов во Државната управа. Секретарот ми рече да почекам. Чекав, и чекав, и чекав. Чекав едно саат и пол и потоа ме внесоа кај некое белокосо човече со очи со боја на пепел од цигари. Не ми дозволи ни да седнам. Почна да вреска по мене додека влегував низ вратата.

„Изигруваш паметен, нели, курвин сину?“

„Господине, повеќе би сакал да не ме пцуете!“

„Паметен курвин сину, ти си еден од оние курвини синови кои сакаат со својот богат речник да се расфрлаат наоколу!“

Мавташе со моите документи. И врескаше: „Г-ДИН ЏОНСТОУН Е ЕДЕН ФИН ЧОВЕК!“

„Немојте да бидете чукнати. Тој е очигледен садист“, реков.

„Колку долго работите во пошта?“

„Три недели.“

„Г-ДИН ЏОНСТОУН РАБОТИ ВО ПОШТА ТРИЕСЕТ ГОДИНИ!“

„Каква врска има тоа?“

„Реков, Г-ДИН ЏОНСТОУН Е ЕДЕН ФИН ЧОВЕК!“

Верувам дека овој бедник, всушност, сакаше да ме убие. Мора тој и Џонстоун да спиеја заедно.

„Во ред“, реков, „Џонстоун е фин човек. Заеби ја целава работа.“ Потоа станав и земав слободен ден. Неплатен, се разбира.

4

Кога следното утро во пет ме виде Џонстоун, само се заврте во своето столче-вртелешка, а лицето

и кошулата му беа иста боја. Но ништо не рече. Не му беше гајле. Таа ноќ до два пиев и се ебев со Бети. Се потпрев и ги затворив очите. Во седум, Џонстоун повторно се заврте. Сите други резервни добија задача или беа испратени во другите поштенски центри на коишто им требаше помош.

„Тоа е сè, Кинаски. За тебе, денес нема ништо.“

Го гледав тоа лице. По гаволите, не ми беше гајле. Сè што сакав беше да одам во кревет и да се наспијам.

„Океј, Стоун“, реков. Поштарите меѓу себе го викаа „Стоун“¹, но јас бев единствен кој му се обраќаше на тој начин.

Излегов, го стартував автомобилот и наскоро повторно бев во кревет со Бети.

„О, Хенк! Прекрасно!“

„Ами како, душо!“ Се прилепив до нејзиниот топол газ и заспав за четириесет и пет секунди.

5

Но, следното утро беше исто:

„Тоа е сè, Кинаски. За тебе денес нема ништо.“

Така беше цела недела. Секое утро седев од пет до осум и на крај не добив плата. Дури ми го тргнаа името од списокот за ноќно дежурство.

Тогаш Боби Хансен, по должина на стажот еден од постарите резервни, ми рече:

„Еднаш и мене тоа ми го направи. Се обиде да ме умори од глад.“

„Не ми е гајле. Нема да му лижам газ. Или ќе баталам или ќе изгладнам, сеедно.“

„Не мораш. Јавувај се во поштенскиот центар Прел секоја ноќ. Кажи му на надзорникот дека не

¹ *Stone* (англ.) – камен, каменен (заб. на прев.)

добиваш никакви задачи и можеш да седиш таму како специјален редовен доставувач.“

„Можам? Нема правила против тоа?“

„Јас добивав плата секои две недели.“

„Благодарам, Боби.“

6

Заборавив кога почнуваше. Во шест или во седум навечер. Така нешто.

Целата работа се состоеше во тоа што за неколку писма требаше да го проучиш планот на улиците за својот реон. На возачите им требаше многу повеќе време да го проучат своето и јас се придржував до нив. Излегував кога излегуваа сите и се враќав кога се враќаа сите.

Потоа ќе направев уште еден круг. Беше време за кафана, весници, човек се чувствуваше пристојно. Дури имаше и време за ручек. Кога и да посакав слободен ден, го добивав. На еден реон се наоѓаше една женска која секоја вечер добиваше специјален допис. Се занимаваше со производство на секси фустани и ноќници, а и ги *носеше*. Околу единаесет претрчував по нејзините стрмни скалила и ѝ давав препорачано писмо. Испушташе мала воздишка, нешто како, „ОО ОООООООООООххххххххXXXXXX!“, а стоеше речиси прилепена до мене и не ме пушташе да одам додека не прочита; и потоа велеше: „ОООООоооох, лека ноќ, ВИ благодарам!“

„Да, госпоѓо“, велев, поттрчнувајќи со курот како на бивол.

Но тоа не потраја. По отприлика недела и пол слобода, дојде по пошта

„Драг г-дин Кинаски:

*Јавете се веднаш во поштенскиот центар Оукфорд
Во случај да одбиете, ќе Ви следи можна
Дисциплинска мерка или отказ.*

А. Е. Џонстоун, Надз., Поштенски центар Оукфорд“

Повторно се најдов на крст.

7

„Кинаски! На реон 539!“

Најжестокиот во поштенскиот центар. Станбени згради со сандачиња со изгребани имиња или без никакви имиња, поставени под мали сијалички во мрачните ходници. Свенати госпоѓи стоеја по тие ходници, по улиците, прашувајќи едно исто, како сите тие да се една иста личност со еден глас:

„Поштару, има ли некаква пошта за мене?“

Би посакал да вреснеш, „Госпоѓо, како *по гаволите* да знам која сте *вие* или кој сум јас или кој е било кој?“

Потта течеше, мамурлак, невозможен распоред, а Џонстоун во својата црвена кошула го знаеше тоа, уживаше да се преправа дека прави сè за да ги намали трошоците. Но сите знаеја зошто го правеше сето тоа. О, финиот човек!

Луѓе. Луѓе. И кучиња.

Да ви кажам нешто за кучињата. Тоа беше еден од оние денови над 40 Целзиусови степени додека препотен, болен, делиричен, мамурен, трчав наоколу. Застанав кај некоја мала станбена зграда пред која, на плочникот, имаше сандаче. Го отклучив. Ни звук во близина. Потоа почувствував како нешто ми се вовлекува меѓу нозе. Добро ми се закачи. Се завртев и

видов голем германски овчар, со муцката до половина вовлечена во мојот газ. Едно штракање со забите и ми отидоа јајцата. Одлучив тие луѓе да не добијат пошта тој ден, а можеби и никогаш повеќе. Човеку, си мислам, навистина душкаше со тој нос. ДУШ! ДУШ! ДУШ!

Ја вратив поштата во кожната торба и потоа многу полека направив получекор нанапред. Носот ме следеше. Направив уште еден получекор со другата нога. Носот ме следеше. Потоа полека, многу полека, направив полн чекор. Потоа уште еден. Потоа застанав. Носот беше надвор. А овој стоеше и гледаше во мене. Можеби никогаш не надушкал ништо слично, а јас не знаев што да правам.

Тивко си заминав.

8

Имаше и уште еден германски овчар. Летото беше жешко и тој ДОТРЧА од дворот одзади и СЕ ВИВНА во воздух. Забите чкрапнаа, за влакно промашувајќи ја мојата вратна жила.

„О, Исусе“, вреснав. „О, ИСУСЕ! УБИСТВО! УБИСТВО! ПОМОШ! УБИСТВО!“

Сверот се заврте и повторно скокна. Го шибнав, онака добро, со поштенската торба по глава, и тоа во воздух, а писмата и списанијата се разлетаа наоколу. Се подготвуваше повторно да скокне, кога излегоа двајцата сопственици и го зграпчија. Потоа се наведнав, и додека тој гледаше и ’ржеше ги собрав писмата и списанијата кои морав да ги прераспоредам на верандата од следната куќа.

„Да ви ја ебам мајката ненормална“, им реков на двајцата. „Тоа куче е убиец. Отарасете се од него или тргнете го од улица!“

Би се степал со нив, но она куче постојано ’рже-ше и нарипуваше. Отидов до следната веранда и на колена ја прераспоредив поштата.

Како и обично, немав време ни да ручам, дури и четириесет минути доцнев.

Стоун погледна во часовникот.

„Доцниш четириесет минути.“

„Тебе цел живот ти доцни.“

„Тоа е за укор.“

„Како да не, Стоун.“

Веќе го имаше вовлечено формуларот во машината. Додека ја насочував поштата, пријде и го фрли пред мене. Бев уморен од неговите забелешки, а од она мое одење во централата знаев дека каква било жалба беше бескорисна. И не погледнувајќи го, го фрлив формуларот во корпа за отпадоци.

9

Секој реон имаше свои стапици и само редовните поштари знаеја за нив. Секој нов ден носеше ново проклетство и секогаш бев подготвен за силувања, убиства, кучиња, или некој вид на лудило. Редовните не ги кажуваа своите мали тајни. Тоа беше единствената предност која ја имаа – покрај тоа што своите движења ги знаеја на памет. Сето тоа на новите луѓе им изгледаше многу ревносно, особено на оние кои ноќеска пиеле, по целоноќно дупење и пеење оделе во кревет околу два, станувале во пет и покрај сето тоа успевале да останат цели.

Еден ден добро ми одеше, иако бев на нов реон, и помислив, Господе Боже, можеби за првпат после две години ќе успеам да ручам.

Ме беше подбрал ужасен мамурлак, но сепак сè одеше добро додека не земав еден грст писма адресирани на некоја црква. На адресата го немаше бројот на улицата, само називот на некоја црква и на булеварот на кој се наоѓаше. Се искачив по скалилата, мамурен. Внатре не можев да најдам никакво сандаче, ниту било какви луѓе. Гореа некои свеќи. Мали садчиња за да брчкаш прсти во нив. И празна проповедалница којашто ме гледаше, и сè некои статуи, бледоцрвени и сини и жолти, сите прозорци затворени, здив на жешко утро.

О, Господе Боже, помислив.

Ја обиколив црквата отстрана и најдов скалила кои водеа надолу. Вратата беше отворена и влегов внатре. Знаете ли што видов? Редица клозети. И тушеви. Но беше мрачно. Сите светла беа изгаснати. Како, по ѓаволите, очекуваат човек во мракот да го најде поштенското сандаче? Потоа здогледав електричен прекинувач. Го чкрапнав и сите светла во црквата се запалија, внатре и надвор. Одитов во другата соба каде на една маса беа распослани свештенички мантии. Имаше и шише вино.

Господе, си мислев, само јас сум толку проклет да бидам уловен во ваква сцена.

Го подигнав шишето вино, добро повлеков, ги оставив писмата на мантиите и тргнав назад кон тушевите и клозетите. Ги исклучив светлата и во мракот се исправ и испушив цигара. Помислив да се истуширам, но ми се прикажаа насловите: ПОШТАР ФАТЕН КАКО ЈА ПИЕ ХРИСТОВАТА КРВ И СЕ ТУШИРА, ГОЛ, ВО РИМОКАТОЛИЧКАТА ЦРКВА.

И така, на крај, немав време да ручам, а кога се вратив Џонстоун ме запиша дека дваесет и три минути сум излегол од распоредот. Подоцна дознав

дека поштата за црквата се доставува во парохијата зад аголот. Но од сега, се разбира, ќе знам каде да серам и каде да се туширам кога сум за никаде.

10

Започна сезоната на дождови. Поголемиот дел од парите ми одеа на пиене, па ѓоновите од чевлите ми беа издупчени, а мантилот искинат и стар. При секое поголемо лиење бев прилично мокар, мислам, мокар – целосно морки и натопени гаќи и чорапи. Редовните зимаа боледување, се јавуваа во сите центри во градот, така што во поштенскиот центар Оукфорд, и во сите други, секој ден имаше работа. Дури и резервните се откажуваа поради болест. Тоа утро ме пратија во центарот Вентли. Тоа беше време на една од оние петдневни бури, кога дождот истура како непрегледен сид од вода и кога цел град се откажува, сите се откажуваат, канализацијата не може доволно брзо да ја проголта целата вода, водата се прелива преку тротоарот, а на некои места преку тревниците и во куќите.

Ме испратија во центарот Вентли.

„Рекоа дека им треба добар човек“, ми довикна Стоун, додека газев низ завесата од вода.

Вратата се затвори. Стариот автомобил стартуваше, ете ме мене во Вентли. Но без разлика – стариот автомобил ако не се придвижеше ќе ме качеа на автобус. Нозете веќе ми беа мокри. Надзорникот во Вентли ме постави пред еден рафт. Веќе беше преполн, но јас со помош на еден резервен туркав уште пошта внатре. Никогаш не сум видел таков рафт! Тоа беше стар трик. Избројав 12 помошни прегради. Тој рафт мора да покриваше половина град. Сè уште не знаев дека тој реон се простираше дури до стрмните ридови. Кој и да го измислил тоа, мора да бил луд.

Изнесовме сè надвор, и токму кога требаше да тргнам, надзорникот пријде и ми рече:

„Немам да ти дадам помошник.“

„Во ред е“, реков.

Жими куров е во ред. Дури потоа дознав дека тој е најдобриот пријател на Џонстоун.

Реонот почнуваше од поштенскиот центар. Првата од дваесетте кривини. Додадов гас и тргнав нагоре. Тоа беше сиромашен дел од градот – куќички со мали дворчиња, со поштенски сандачиња полни со пајаци; поштенските сандачиња висеа на една шајка; во куќите бабиштата виткаа цигари и цвакаа тутун, им мрморееа нешто на своите канаринци и зјапаа во тебе, идиотот изгубен на дождот.

Кога гаќите ќе се намократ тие се слизнуваат надолу, надолу до половина на газот, како мокар прстен кој се држи само благодарение на панталоните. Дождот го бришеше мастилото од писмата: цигарите не сакаа да горат. Постојано морав да се истегнувам за да ги дофатам списанијата од торбата. По првата кривина веќе бев уморен. На чевлите имав еден куп кал, па ги чувствував како чизми. Овде-онде налетував на некоја лизгавица и за малку не паднав.

Една врата се отвори и некоја баба го изговори прашањето кое го слушав по сто пати дневно:

„Каде е *редовниот* поштар денес?“

„Госпоѓо, ВЕ МОЛАМ, од каде *јас* можам да знам? Од каде, *по гаволите*, јас да знам? Тука сум јас, а тој е некаде на друго место!“

„О, *ама сте вие некој насилник!*“

„Насилник?“

„Да.“

Се насмеав, ѝ го тупнав во рака побеленото намокрено писмо и продолжив понатаму. Можеби горе на ридот ќе биде подобро, си мислев.

Некоја друга стара мома, во желба да биде фина, ме праша: „Сакате ли да влезете на шолја чај и да се исушите?“

„Госпоѓо, зарем не сфаќате дека немаме време дури ни гаќите да си ги подигнеме?“

„Да си ги подигнете гаќите?“

„ДА, ДА СИ ГИ ПОДИГНЕМЕ ГАЌИТЕ!“, вреснав по неа и тргнав кон сидот од вода.

Ја завршив првата кривина. Ми требаше околу еден час. Уште единаесет кривини, тоа се уште единаесет часа. Невозможно, си мислев. Мора веднаш да ми го дале најтешкото.

Нагоре беше полошо бидејќи мораше да ја влечам и сопствената тежина. Дојде пладне и си замина. Без ручек. Бев на четвртата или петтата кривина. Дури и на сув ден реонот беше невозможен. Вака и на сон беше невозможен.

Најпосле бев толку мокар што дури помислив дека се давам. Најдов една веранда која само малку прокиснуваше, застанав и успеав да запалам цигара. Повлеков три дима на мира кога зад себе слушнав глас на малечка старица:

„Поштару! Поштару!“

„Да, госпоѓо?“ , прашав.

„ВИ НАКИСНУВА ПОШТАТА!“

Го спуштив погледот кон тобрата и, секако, кожниот поклопец беше отворен. Капка или две капнаа внатре низ дупката од покривот на верандата.

Се потргнав. Ова беше капак на сè, си мислев, само идиот би поминувал низ она што јас поминував. Сега ќе најдам телефон и ќе им кажам да дојдат и да си ја земат својата пошта и да се ебат со оваа работа. Џонстоун победи.

Оној миг кога одлучив да дадам оставка се почувствував многу подобро. Низ дождот во подножје-

то на ридот видов зграда која изгледаше дека таму би можело да има некаков телефон. Јас бев на половина рид. Кога слегов видов дека тоа е некое кафанче. Внатре грееше печка. Да го ебам, си мислев, би можел и да се исушам. Ги слеков мантилот за дожд и капата, ја фрлив поштенската торба на под и нарачав шолја кафе.

Кафето беше сосема црно. Зготвено од стар наут. Најлошото кафе коешто некогаш сум го вкусил, но беше топло. Испив три шолји и седев таму цел час, сè додека не бев целосно сув. Потоа погледнав надвор: дождот престана да врне! Излегов, тргнав нагоре и почнав со разделувањето на поштата. Не брзајќи се многу, го завршив реонот. На дванаесеттата кривина веќе беше самрак. Кога се вратив во поштенскиот центар падна ноќ.

Влезот за поштари беше заклучен.

Треснав по лимената врата.

Се појави мал топол службеник и ја отвори вратата.

„Зошто, по ѓаволите, се задржа толку?“ се разви-ка по мене.

Отидов до рафтот и ја фрлив мократа торба полна со разделена и нераспоредена пошта. Потоа извадив клуч и го фрлив на рафтот. За клучот мораше да се потпишеш и на заминување и на враќање. Не сакав да се малтретирам со тоа. Тој само стоеше.

Ме погледна.

„Момче, ако кажеш уште еден збор, ако само кивнеш, жими сè, ќе те убијам!“

Младичот не рече ништо. Ја отчукав картичката и излегов.

Следното утро чекав Џонстоун да се заврти и да каже нешто.

Се однесуваше како ништо да не се случило. Дождот престана и никој од редовните веќе не беше

болен. Тројца резервни, од кои еден бев јас, Стоун ги врати дома. Речиси го сакав поради тоа.

Влегов и се напикав во топлиот газ на Бети.

11

Но потоа повторно започнаа дождовите. Стоун ме испрати на нешто што се викаше Неделен собир. Ако помисливте на црква, се лажете. Ја земав таблата за распоред и тргнав со камионот од Западната гаража. Таблата покажуваше во кое време на кои улици да бидеш и како да стигнеш до следното јавно сандаче. Да кажеме 2.32, Бичер и Авалон, ЛЗ Д2 (што значеше три блока лево, два десно), 2.35 и би се прашувал како да испразниш едно сандаче, да поминеш пет блока за три минути и веќе да го имаш испразнето второто сандаче. А ниту таблите не беа прецизни. Некогаш улицата им е некој сокак, а некогаш сокакот е некоја улица. Никогаш не знаеш каде си.

Тоа беше за време на еден од оние непрестани дождови, не силни, но од оние кои *никогаш* не престануваат. Не го знаев подрачјето по кое возев, но барем имаше доволно светло да се чита таблата. Меѓутоа паѓаше мрак и сандачињата веќе не се распознаваа. Сè потешко читав со помош на светлото од инструмент-таблата. Водата по улиците нараснуваше и неколкупати шлапнав до глуждови.

Потоа исчезна светлото на инструмент-таблата. Веќе не можев ни да читам. Немав ориентација каде сум. Без табла, бев како човек загубен во пустина. Но несреќата не беше толку голема – сè уште не. Имав две кутивчиња кибрит и пред да тргнам во правец на друго сандаче, палев чкорче, го запамтував правецот и продолжував. Барем еднаш да успеам да ја надмудрам

Злобната Судбина, тој Џонстоун горе на небото што гледаше надолу, ме набљудуваше.

Потоа завртев околу еден агол, излетав да го растоварам сандачето и кога се вратив, таблата ја НЕМАШЕ!

Небески Џонстоуне, имај Милост! Бев загубен, во мракот и на дождот. *Дали* сум јас, всушност, некој идиот? Дали јас самиот си го правев тоа. Можно е. Можно е да сум полунормален, среќа што воопшто сум жив.

Таблата со распоредот беше приврзана за инструментот. Сфатив дека при последното остро свртување сигурно излетала од камионот. Излегов надвор и со панталоните подвиткани до колена загазив во една педа длабока вода. Беше мрак. Проклетство, никогаш нема да ја најдам. Одев, палев чкорчиња – но ништо, ништо. Отпловила. Кога стигнав до аголот, бев доволно разумен да воочам во кој правец оди струјата и да ја следам. Видов некој предмет како плови, запалив чкорче, и тоа беше таблата. Таблата! *Невозможно!* Ми дојде да ја бакнам. Се вратив назад до камионот, влегов, ги спуштив ногавиците и сега навистина ја *врзав* таблата за инструментите. Секако, заостанував на распоредот, но барем ја најдов нивната одвратна табла. Не бев загубен никаде богзнае каде. Нема да треба никаде да свонам и да прашувам како се стигнува до поштенската гаража.

Едноставно можев да слушнам како некое ебачиште ми дроби од своето претсобје:

„Види, види. Вие работите во пошта, *зарем не?* Не можете да се вратите во својата сопствена гаража?“

И така возев, палев чкорчиња, влетував во вирови и празнев сандачиња. Уморен и мокар и мамурен, но јас и обично бев таков. Газев преку заморот како преку вода. Постојано мислев на топла купка, фините нозе

на Бети и – на нешто што ме одржуваше – како: јас во столче за клацкање, пијачка во раката, ми приоѓа кучето, јас го главам по главата.

Но, до тоа требаше да се стигне. Се чинеше дека распоредот има бесконечно многу пунктови. Кога стигнав до дното на таблата пишуваше „сврти“ и кога ја завртев одзади, се разбира, имаше уште еден список.

Со последното чкорче стигнав до последниот пункт, се ослободив од поштата на определеното место – каков куп беше тоа – и потоа тргнав назад кон Западната гаража. Тоа беше во западниот дел од градот, а во западниот дел од градот тлото е многу рамно. Одводниот систем не можеше да ја прими целата вода. Кога било и колку било да врне дожд, имаа нешто што го нарекуваа „поплава.“ Описот беше точен.

Како што се движев водата се крваше сè повеќе и повеќе. Секаде забележував заглавени и напуштени автомобили. Баш штета. Сè што сакав беше со чашка виски во раката да скокнам во она столче и да го гледам газот на Бети како се влечка низ собата. Кај семафорот го сретнав Том Мото, еден од резервните на Џонстоун.

„По кој пат се враќаш?“, праша Мото.

„Најкратката оддалеченост меѓу двете точки, така ме учеа, тоа е вистинската линија“, му одговорив.

„Подобро немој“, ми рече. „Го знам тој крај. Таму е вистински океан.“

„Жими куров“, реков. „Треба само да имаш јајца. Имаш кибрит?“

Запалив и го оставив кај семафорот.

Бети, душо, доаѓам!

Аха. Водата стануваше сè повисока и повисока, но поштенските камионети се направени да бидат

високо над земјата. Тргнав попреку преку станбениот квартал, со полна брзина; вода прскаше секаде околу мене. Дождот продолжуваше да врне, силно. Околу немаше автомобили. Јас сум единственото нешто во движење.

Бети душо. Аха.

Некој тип на верандата ми се насмеа и ми дофрли: „ПОШТАТА МОРА ДА ПРОЈДЕ!“

Го опщув и му го покажав средниот прст.

Забележав дека водата достигна над подот од автомобилот, плескајќи ми околу нозете, но продолжив да возам. Уште три блока!

Потоа камионот застана.

Ох. Ох. Срање!

Седев и се обидував да го стартувам. Завергла еднаш, потоа се удави. Седев и гледав во водата. Мораше да биде две стапки длабока. Што требаше да правам? Да седам тука додека не испратат екипа за спасување?

Што пишуваше во Поштенскиот прирачник? *Каде беше тој?* Не знам никого кој некогаш го видел тоа.

Заебано.

Го заклучив камионот, ги ставив клучевите во џеб и зацапав во водата – ми достигнуваше речиси до појасот – и почнав да се пробивам кон Западната гаража. Дождот сè уште паѓаше. Ненадејно, водата се подигна за уште три-четири инчи. Одев по некој тревник, дојдов до тротоарот и зачекорив. Камионот беше паркиран на нечиј тревник.

За момент ми се причини дека побргу би било да пливам, а потоа помислив, не, тоа би изгледало да пукнеш од смеа. Успеав да стигнам до гаражата. Му пријдов на отправникот. Помокар не можев да бидам, а тој ме гледаше.